

A Fővárosi Ítéltábla a Harsányi Ügyvédi Iroda (fél címe 4; ügyintéző: dr. Harsányi Gábor ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe.) felperesnek a dr. Tóth Regina ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen küldöttgyűlési határozat hatályon kívül helyezése iránt indított perében – mely perbe a személyesen eljáró Felperesi beavatkozó 2(fél címe 2), Felperesi beavatkozó 3(fél címe 3), Felperesi beavatkozó 4(fél címe 5), Felperesi beavatkozó 1(fél címe 1), a dr. Nagy Zsigmond ügyvéd (1055 Budapest, Balassi Bálint utca 27. félem. 10.) által képviselt Felperesi beavatkozó 6(fél címe 8) és a személyesen eljáró Felperesi beavatkozó 5(fél címe 5) a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott – a Fővárosi Törvényszék 2016. december 13-án kelt 18.G.40.772/2016/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2014. október 22-én benyújtott keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság helyezze hatályon kívül az alperes küldöttgyűlésének .../.... (...) KGY számú (a továbbiakban: 1. számú határozat) valamint a .../..... (...) KGY számú (2. sz.) határozatait. Kereseti kérelmét a Lakásszövetekről szóló 2004. évi CXV. törvény (a továbbiakban: Lsztv.) 9. § (2) bekezdésére és a 45. § (1)-(2) bekezdéseire alapította.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

A beavatkozók a felperes keresetének teljesítését kérték.

Az elsőfokú bíróság a 37.G.44.252/2014/24. számú ítéletével a keresetet elutasította. A másodfokú bíróság a 13.Gf.40.493/2015/4-II. számú részítéletével az 1. számú határozatot érintő rendelkezést részítéletnek tekintette, és helybenhagyta, míg a 2. számú határozatra és a perköltségre vonatkozó rendelkezéseket hatályon kívül helyezte.

A felperes a tárgyalás ismételt megnyitását követően a 2. számú határozat hatályon kívül helyezésére irányuló keresetét változatlanul fenntartotta, míg az alperes az érdemi ellenkérelmében továbbra is a kereset elutasítását kérte, a beavatkozók a korábbi nyilatkozataikat fenntartották.

Az elsőfokú bíróság a 18.G.40.772/2016/10. Számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.400 Ft perköltséget. Ítéletének indokolásában idézte az Lsztv. 9. § (1)–(3) bekezdéseit. Megállapította, hogy a felperes

nem hivatkozott a 2. számú határozat jogszabályba vagy alapszabályba ütközésére, azonban az a hitel és a hitel visszafizetés fogalmával ellentétes, míg a kisebbségi jogsérelmét az alperes teljes tagságához viszonyítva határozta meg.

Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy kizárólag az Lsztv. 9. § (1)–(2) bekezdéseiben írt feltételeket bírálhatja el, így fogalom-meghatározás továbbá a határozat gazdasági tartalmának vizsgálata nem tartozik a feladatai közé. A kisebbség jogos érdekeinek vizsgálata csak az azonos egység tagságán belüli jogviszonyban vizsgálható. A határozat a budapesti egység tagságára rótt fizetési kötelezettséget, ezért a kisebbségi jog sérelmét nem idézhette elő. Mindezek alapján megállapította, hogy a határozat hatályon kívül helyezésének jogszabályi feltételei nem állnak fenn, ezért az egyes egységek közötti pénzügyi átcsoportosítást vagy elszámolást nem vizsgálta.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes annak megváltoztatását és keresetének teljesítését kérte. Előadta, hogy az ítélet iratellenes, téves és megalapozatlan. Tévesen hivatkozott arra, hogy a felperes nem nyilatkozott a támadott határozat jogszabályba ütközéséről, mert kifejezetten hangsúlyozta, hogy az alperes szervezeti egységei sem jogképességgel, sem cselekvőképességgel nem rendelkeznek, így ha létre is jött volna bármilyen kölcsönszerződés, az érvénytelen lenne. A jogszabályok és az alapszabály nem foglalkozhatnak olyan ügylettel, mint egy jogi személyen belüli kölcsön, ezért a felperes azt nem állíthatta, hogy a határozat ezekbe alakilag ütközik, ezzel szemben tartalmilag jogszabályba és az alapszabályba ütközik, mert ellentétes a szövetkezet célját és a tagok jogosultságait érintő pontokkal. Ezáltal nem azt támadta, hogy a határozat formailag helytelen. Egy határozat nem csak alakilag, hanem jogi és gazdasági tartalma miatt is lehet jogsértő. Az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna a határozat gazdasági tartalmát. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt is, hogy a határozat meghozatala vagy nem a küldöttgyűlés jogköre, vagy az előzményét képező igazgatóság által végrehajtott hitelnyújtás volt jogellenes, ezért az arra hivatkozó határozat is semmis. Ha a kétfázisú ügylet visszafizetési részéhez küldöttgyűlési határozatra lett volna szükség, az első folyósítási részről is küldöttgyűlési határozatban kellett volna rendelkezni, de ilyen határozat nem volt. Az igazgatóság csak a korábbi jogellenes tevékenység leplezésére vagy a kisebbség terhére egy másik határozatban kivetett hozzájárulás megalapozása érdekében szavazott meg egy nagy összegű kifizetést. Az alperes nem tudta igazolni a kölcsönszerződés létrejöttét és a tényleges folyósítást, ezért nyilvánvaló, hogy a határozat valótlan tartalomra irányul, jogsértő és semmis.

Téves az elsőfokú bíróságnak az az érvelése is, hogy a határozat nem sért kisebbségi érdeket. Téves, hogy a határozat kizárólag a budapesti egységre vonatkozott, mert a kölcsön visszafizetése legalább két érintett felet feltételez, ezáltal a határozat nyilvánvalóan sérti a kisebbség jogos érdekét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy a tagok jogait semmilyen sérelem nem érthette, mert az alperes az egyik egységének átmeneti gazdasági nehézségeit oldotta meg a pénzügyi átcsoportosítással. Az egységek részben önállóan gazdálkodnak, azonban a szövetkezeti tulajdonnal nem rendelkeznek szabadon, a tulajdon működtetéséhez szükséges volt a felperes által kifogásolt gazdasági döntés és annak végrehajtása.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján nem volt jogerőre emelkedett része, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását annyiban egészíti ki, hogy az alperes szövetkezeti szintű tárgyévi eredménye 2011. évre veszteséggé vált, amely elsősorban a

budapesti egység és a központ bevételeinek csökkenésével állt összefüggésben, míg a hévízi és az agárdi egység ebben az évben is nyereséget termelt. Az alperes célja az volt, hogy a szövetkezeti eredményt az elkövetkezendő évekre legalább nullszaldósra alakítsa. A szövetkezeti egységek eltérő eredménye miatt az alperes úgy döntött, hogy a budapesti egység és a központ működéséhez a nyereséges egységek pénzügyi segítséget nyújtanak, amelyet pénzeszköz átcsoportosítással hajtottak végre. A budapesti egység részére az agárdi és a hévízi egység pénzeszközeiből 7.000.000 forintot csoportosítottak át mindaddig, amíg a budapesti egység gazdálkodása ezt szükségessé tette. Az így átadott pénzeszközök visszacsoportosításáról az alperes 2013-tól tudott gondoskodni, amikor az országos központ és a budapesti egység számláját szétválasztották és megszűntek azok a külső gazdasági tényezők, amelyek miatt a budapesti egység korábbi vesztesége származott. A visszacsoportosítás ezáltal megkezdődött, amelynek következményeként az alperes meghozta a .../.... (.....) KGY határozatot.

A másodfokú bíróság az érdemi döntéssel az alábbi indokok miatt értett egyet.

A felperes a 2016. augusztus 30-ai tárgyalási határon benyújtott írásbeli nyilatkozatában (5/F/1.) egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a határozat nem az alapszabályba, más jogszabályba vagy a korábbi határozatokba ütközik, így a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy keresete a határozat jogszabályba ütközésén is alapult. Az a nyilatkozat, hogy a határozat ellentétes a hitel visszafizetés fogalmával, nem tesz eleget az Lsztv. 9. § (1)-(2) bekezdésében előírt igényérvényesítés feltételeinek, mert a kérelemben pontosan meg kell jelölni, hogy a támadott határozat jogszabályba (alapszabályba) ütközését a jogszabály (alapszabály) mely rendelkezésére alapítja. A határozat hatályon kívül helyezésének indokai nem eredményezhetnek értelmezési kérdéseket, a perindítási határidőhöz kötött keresetnél a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában előírtakat a keresetindításra nyitva álló határidőn belül ellentmondásoktól mentesen kell teljesíteni. A felperes egyáltalán nem jelölte meg, hogy véleménye szerint a határozat az alapszabály, illetőleg a jogszabályok mely rendelkezésébe ütközik, ezért az elsőfokú bíróságnak nem állt fenn olyan eljárási kötelezettsége, hogy a beadványok tartalmát értelmezve fogalmazza meg a kereset indokait. Erre tekintettel helyesen járt el, amikor a kérelemnek kizárólag azokat a részeit bírálta el, amelyeket a felperes az Lsztv. 9. § (3) bekezdése alapján írt határidőn belül beazonosítható módon és a hozzá fűzött indokokkal a kisebbség lényeges jogos érdekeinek sérelmére alapított [Lsztv. 9. § (2) bekezdés].

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásának azzal a részével, hogy a kisebbség jogos érdekeinek vizsgálata csak azonos egység tagságán belüli jogviszonyban értékelhető, és ezáltal a határozat a kisebbségi jog sérelmét nem idézhette elő. Az Lsztv. 9. § (2) bekezdésének alkalmazása szempontjából a kisebbség fogalma minden esetben a szövetkezet teljes tagságához viszonyítva határozható meg. A felperes a budapesti egység tagjainak összességét tekintette olyan kisebbségnek, amelynek érdekeit a szövetkezet összes tagjához képest a határozat rendelkezése sértette. Nem volt vitás az elsőfokú eljárásban, hogy a hévízi és az agárdi egység tagjainak száma többszörösen meghaladta a budapesti egységét, így a felperes igényérvényesítésével érintett tagok egyértelműen a tagság olyan kisebb részét képviselik, akiknek sérelmére az adott határozat tekintetében a felperes hivatkozhat.

Az Lsztv. 9. § (2) bekezdésében írt tényállási elemeket a felperesnek kell alátámasztani. A határozat azonban a budapesti egység kisebbségben lévő tagjainak jogait és kötelezettségeit érintő rendelkezéseket tartalmazott, míg a küldöttgyűlési határozat a kisebbség kötelezettségeit minden ténybeli alap nélkül nem növelheti és jogait nem korlátozhatja, ezért a perben vizsgálni kellett a határozat előzményeit, és azt, hogy a döntés meghozatala valós gazdasági eseményeken alapult-e.

Az elsőfokú bíróság eltérő álláspontjára tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó 3. § (3) bekezdése értelmében tájékoztatta az alperest, hogy a felperes keresetére figyelemmel bizonyítania kell, hogy a küldöttgyűlési határozat alapján elrendelt pénzeszköz-átcsoportosítás mögött valós gazdasági események állnak, ezért felhívta bizonyítékainak megjelölésére és okirati bizonyítékainak becsatolására. Az alperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján rá háruló bizonyítási kötelezettségének a másodfokú eljárásban benyújtott okiratok figyelembe vételével eleget tett, mert a szövetkezet naplófőkönyvének másolata és a pénzeszközök átcsoportosítását tartalmazó bankszámlakivonatok egyértelműen alátámasztották, hogy a keresettel támadott küldöttgyűlési határozat alapját képező gazdasági tevékenységet az alperes az érintett időszakban elvégezte. A felperes a benyújtott okiratokhoz kapcsolódóan nyilatkozatot nem tett, és az okiratok tartalmára tekintettel a másodfokú bíróságnak nem volt indoka kétségbe vonni azok valóságtartalmát és bizonyító erejét. Az okiratokkal igazolt pénzeszköz átcsoportosításra figyelemmel a felperes alaptalanul állította, hogy a visszacsoportosítás a budapesti egység tagjai jogos érdekeinek lényeges sérelmével járt. Az Lsztv. 9. § (2) bekezdésében írt felhatalmazás alapján indított per nem a szövetkezet teljes gazdálkodásának elszámoltatására szolgál. A bíróság csupán azt vizsgálja, hogy a felperesnek sérült-e olyan lényeges érdeke, amely a határozat hatályon kívül helyezésére alapot szolgáltat. Az alperes korábbi gazdálkodását és a döntés indokait alátámasztó iratok értékelésével mindez nem állapítható meg. Annak pedig nincs a per érdemi eldöntését érintő jelentősége, hogy az alperes ezeket a gazdasági műveleteket a Ptk.-ban nevesített szerződéstípusként jelölte meg, hiszen a tag lényeges jogos érdekeinek sérelmét nem a gazdasági művelet megnevezése, hanem maga a gazdasági tevékenység indokolatlansága alapíthatja meg.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései értelmében a kifejtett érdemi tevékenységgel arányban határozta meg.

Budapest, 2018. január 24.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Bleier Judit s.k.. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő